

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 3/22
27.1.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Зорана Савића, председника већа и судија Весне Петровић и Здравке Ђурђевић, чланова већа, са судијским помоћником Снежаном Миленковић као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног **АА**, због кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224 став 1 КЗ, одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције, и жалби окривљеног, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кпо4.бр.45/21 од 18.11.2021. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, дана 27. јануара 2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције и жалба окривљеног **АА**, и пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кпо4.бр.45/21 од 18.11.2021. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције, Кпо4.бр.45/21 од 18.11.2021. године окривљени **АА** оглашен је кривим да је извршио кривично дело проневера у обављању привредне делатности из члана 224 став 1 КЗ, па му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 3 (три) месеца и истовремено одредио да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да на име имовинско-правног захтева плати оштећеном износ од 14.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем и да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције, због одлуке о кривичној санкцији из члана 437 став 1 тачка 4 у вези са чланом 441 став 1 ЗКП, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и окривљеном АА изрекне условна осуда којом ће му се утврдити казна затвора у дужем временском трајању и истовремено одредити да у оквиру времена проверавања оштећеном врати имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела у износу од 14.000,00 динара, и

-окривљени АА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће бити ослобођен од оптужбе. У жалби је предложио да другостепени суд одржи претрес и позове га на исти.

Апелациони јавни тужилац у Београду поднеском Ктж.бр. 4/22 од 10.01.2022. године предложио је да се жалба јавног тужиоца усвоји и побијана пресуда преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што ће окривљеном АА изрећи условну осуду са дужим роком проверавања, а да се жалба окривљеног АА одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа о којој сходно члану 511 став 1 ЗКП, није обавестио окривљеног, налазећи да његово присуство не би било корисно за разјашњење ствари, размотрио списе заједно са побијаном пресудом и изјављеним жалбама, те је по оцени жалбених навода, имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца у Београду, нашао:

-жалбе су неосноване.

Окривљени у жалби наводи да му није омогућено да има адвоката-браниоца у складу са чланом 77 ЗКП, односно да му тужилаштво и суд нису одобрили да има браниоца ни након више усмених захтева, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка. Апелациони суд је изнете жалбене наводе оценио као неосноване, јер се у конкретном случају не ради ни о једној ситуацији која изискује обавезну одбрану у смислу члана 74 ЗКП, да би му био постављен бранилац по службеној дужности. Осим тога, окривљени није пружио доказе да због свог имовинског стања не може да плати награду и трошкове браниоца у смислу члана 77 ЗКП, нити из списка

произилази да је такав захтев поставио.

Такође су неосновани жалбени наводи да га ни тужилаштво, нити суд нису обавестили о броју сведока на које има право, ни када може да их предложи да сведоче, јер је увидом у спис утврђено да окривљени није могао да да податке о сведоцима и на крају је одустао од предлога 28.10.20201. године и потом 18.11.2021. године, када је навео да нема предлог да се испитају неки сведоци и да те сведоке не може да пронађе. Притом је суд дана 16.9.2021. године одложио претрес за 28.10.2021. године како би окривљени обезбедио присуство сведока ГГ и ДД, што је и учинио. Стога се не могу прихватити његови жалбени наводи да суд и тужилаштво нису одобрили извођење ниједног од других доказа, односно сведока које би предложио у своју одбрану.

Надаље, окривљени неосновано у жалби наводи да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, да на суђењу нису узете у обзир околности које су претходиле његовом чину, нити утврдио колико је трајао његов рад код наведеног послодавца у трафици, што говори у прилог томе да има право на исплату зараде, из ког разлога је и узео износ од 14.000,00 динара, вршећи самопомоћ у наплати свог потраживања, односно да је суд пропустио да утврди одлучну чињеницу да му је послодавац дуговао неисплаћени део зараде, па чак и по основу кратког рада, те да је стога осуђен за кривично дело које није извршио, да му новац није поверен на раду у субјекту привредног пословања и стога радња коју је извршио није кривично дело проневера у обављању привредне делатности, већ евентуално може бити реч о кривичном делу самовлашће из члана 330 КЗ.

По оцени овог суда, правилно је првостепени суд свестраном оценом и анализом свих изведених доказа током поступка, ценећи их како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, утврдио чињенично стање ближе описно у изреци пресуде. Насупрот изнетим жалбеним наводима, првостепени суд је правилно ценио како одбрану окривљеног АА, тако и исказе представника оштећеног - ЂЂ, сведока ЕЕ, ГГ, ЗЗ и изведене писане доказе – решење у регистру привредних субјеката број БП 194556/06 од 15.6.2006. године, уговор о раду од 26.2.2018. године, потврду о поднетој пријави промене и одјави на обавезно социјално осигурање за АА, књигу евиденција промета за трговачку робу, записник о извршеном попису и остале изведене доказе и дао детаљне и аргументоване разлоге зашто одбрану окривљеног не прихвата и оцењује је усмереном на избегавање кривице, које разлоге као у свему правилне прихвата и овај суд.

Наиме, првостепени суд је утврдио да је неспорно да је окривљени био запослен у СТР “Плато”, која је уписана у АПР, да је окривљени радио у трећој смени, што су потврдили саслушани сведоци, а из видео записа са камере у објекту где је окривљени радио, у који је извршен увид, да је окривљени дана 1.3.2018. године у 03,50 часова прекрио једну од камера у објекту, узео новац из касе и изашао из радње коју није закључао. У трафици је постојала и друга камера, што су посведочили оштећени ЂЂ и сведок ЕЕ, па је критични догађај забележен на видео запису који је прегледан на претресу, а из одбране окривљеног и исказа оштећеног и сведока ЕЕ утврђено је да је окривљени узео 14.000,00 динара из касе. Правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног, оцењујући да је иста усмерена на избегавање кривице и обавезе да врати новац који је узео, при чему сведоци ЖЖ и ЗЗ нису имали непосредних

сазнања о догађају. Стога је правилан закључак првостепеног суда да је окривљени, коме је новац био поверен на раду, узео новац и прекрио камеру да се то не би видело и отишао из радње и да то указује на то да је он поступао са умишљајем желећи да себи прибави противправну имовинску корист, док су разлози које је дао за такво своје поступање (наводна преписка са сведоком ЕЕ у којој му је ЕЕ, тек када је он узео новац, рекао да ће му 100 евра вратити као део плате), неуверљиви и неприхватљиви поготову имајући у виду да је евентуалну неисплаћену зараду могао да потражује законитим путем, а да је окривљени свакако најпре узео новац, па потом отишао код сведока Душана и испричао му за разговор са ЕЕ и као разлог за узимање новца навео да је примио лажну новчаницу и да ће му за тај износ бити умањена плата. Првостепени суд је дао уверљиве разлоге за одлуку да прихвати исказ сведока ЕЕ, који је навео и да никада са окривљеним није разговарао на тај начин, те да је био изненађен када је киоск затечен празан. Осим тога, одбрана окривљеног у супротности је и са исказом оштећеног ЋЋ, који је навео да је запосленима било строго забрањено да робу наплаћују у девизама, што је потврдио и сведок ЕЕ.

Због свега наведеног, правилно је првостепени суд закључио да је окривљени АА у намери да себи прибави противправну имовинску корист, присвојио новац који му је био поверен на раду у субјекту привредног пословања на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, што је прихватио и овај суд.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе окривљеног којима у суштини износе сопствену оцену изведних доказа и указује да се у његовим радњама не стичу битни елементи кривичног дела из члана 224 став 1 КЗ, већ евентуално кривичног дела самовлашће, те с тим у вези оспорава и правилност примене кривичног закона, но другостепени суд налази да су исти без основа и без утицаја на другачију одлуку у овој кривичноправној ствари, јер је првостепени суд у довољној мери расветлио одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, а за свој закључак дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Према томе, чињенично стање у погледу свих битних елемената кривичног дела у питању правилно је и потпуно утврђено а квалификацијом противправне делатности окривљеног АА по члану 224 став 1 КЗ, закон је правилно примењен, о чему је првостепени суд у пресуди дао ваљане разлоге које и овај суд у свему прихвата.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина адекватно одмерена. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног, првостепени суд је правилно узео у обзир да се ради о младој особи, његове имовинске прилике јер је незапослен и обавља послове на неодређено време и тешко налази посао, као и држање пред судом јер се на позиве суда одазивао и активно учествовао. Наведене околности и по оцени овог суда указују да се може очекивати да ће упозорење уз претњу казне довољно утицати на окривљеног АА да више не врши кривична дела.

По налажењу овог суда, изречена условна осуда на казну затвора од 3 (три) месеца са роком проверавања од 1 (једне) године, сразмерна је степену кривице окривљеног и тежини кривичног дела и као таква нужна и довољна да се према окривљеном у потпуности оствари сврха кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

На основу свега напред наведеног, применом члана 457 Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар

Снежана Миленковић,с.р.

Председник већа-судија

Зоран Савић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић